

Efter stk. 3 har told- og skatteforvaltningen mulighed for at genoptage ansættelsen uden forelæggelse af klagen for vurderingsankenævnet. Det er tilfældet, hvis told- og skatteforvaltningen finder, at sagen bør genoptages, og klageren er enig i, at en fornyet behandling kan ske ved told- og skatteforvaltningen. Hvis klageren og told- og skatteforvaltningen ikke opnår en sådan enighed, skal told- og skatteforvaltningen videresende klagen sammen med en udtalelse om sagen til vurderingsankenævnet. Der stilles ikke krav om, at eventuelle andre parter i sagen end klageren skal være enige med told- og skatteforvaltningen om forvaltningens behandling af klagen.

Efter stk. 4 skal vurderingsankenævnet, forinden det afgør en klage, hvis dets påtænkte afgørelse ikke imødekommer klagerens påstand fuldt ud, lade udarbejde en sagsfremstilling og foretage høring af sagens parter herom efter principperne i § 19.

Efter stk. 5 kan vurderingsankenævnet i særlige tilfælde fastsætte en frist for afgivelse af en udtalelse over for nævnet. Denne frist bør ikke fastsættes til under 14 dage.

Efter stk. 6 kan vurderingsankenævnet, foruden at tage stilling til det direkte påklagede forhold, foretage afledede ændringer.

Stk. 7 er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 22 B.

Efter stk. 8 kan vurderingsankenævnet, i forbindelse med stillingtagen til en klage over et afslag på genoptagelse, vælge, hvis nærmere angivne betingelser er opfyldte, at gennemføre ændringen, fremfor at told- og skatteforvaltningen skal gøre dette. Denne mulighed er tænkt anvendt på enkelte sagsforhold, der således kan afsluttes hurtigt.

Stk. 9 er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 36 B, stk. 2.

Til § 39

Med bestemmelsen, der er ny, lovfæstes en ret for vurderingsankenævn til at genoptage egne afgørelser, hvilket svarer til de hidtil gældende regler for skatteankenævn, jf. skattestyrelseslovens § 22.

Til § 40

Efter stk. 1 kan klage til Landsskatteretten indgives af den, der har en væsentlig, direkte og individuel retlig interesse i den påklagede afgørelse, jf. bemærkningerne til § 36, stk. 1.

For så vidt angår retten til at klage over en ejendomsvurdering, afgrænses kredsen af klageberettigede på samme måde som kredsen af klageberettigede til vurderingsankenævnene, jf. § 38, stk. 1.

For så vidt angår klage over bindende svar kan Landsskatteretten ikke alene påkende det materielle indhold i et bindende svar, hvad enten dette er afgivet af told- og skatteforvaltningen eller af Skatterådet. Landsskatteretten kan tillige påkende spørgsmålet om, hvorvidt et bindende svar, der er afgivet af told- og skatteforvaltningen, rettelig burde have været afgivet af Skatterådet, fordi sagen opfylder ét eller flere af kriterierne i § 21, stk. 4. Finder Landsskatteretten, at dette er tilfældet, skal sagen overgå til Skatterådet til behandling for så vidt angår det eller de materielle spørgsmål. Da en klager som udgangspunkt må formodes at have interesse i, at sagens materielle spørgsmål afgøres hurtigst muligt, forudsættes spørgsmålet om, hvorvidt et bindende svar er af principiel karakter eller ej, dog kun påkendt af Landsskatteretten i tilfælde, hvor klageren direkte har anmodet Landsskatteretten om at tage stilling til dette spørgsmål.

Efter stk. 2 kan skatteministeren indbringe skatterådsafgørelser for Landsskatteretten med henblik på afklaring af EU-retlige spørgsmål. Om baggrunden herfor henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 4.14.

Bestemmelsens anvendelsesområde vil primært være bindende svar. Det bemærkes herved, at bindende svar, der kræver stillingtagen til EU-retlige spørgsmål af væsentlig rækkevidde, ikke må afgøres af told- og skatteforvaltningen, men skal forelægges for Skatterådet til afgørelse, jf. § 21, stk. 4, nr. 4.

Der skal ikke betales gebyr ved indbringelse af en sådan sag for Landsskatteretten. Under Landsskatterettens behandling af sagen har den eller de, der var parter under skatterådssagen, status som klager.

Bestemmelsen i stk. 3 er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 23 A, stk. 2.

Til § 41

Bestemmelsen er en omredigeret videreførelse af skattestyrelseslovens § 24.

Til § 42

Bestemmelsens stk. 1-4 er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 25, idet der dog i stk. 2 og 3 er taget hensyn til, at der ikke i alle tilfælde foreligger en sagsfremstilling på det tidspunkt, hvor afgørelsen påklages, jf. bemærkningerne nedenfor til stk. 5.

I stk. 4 er som 2. pkt. indsat en særregel om de klager, der overføres fra behandling i ToldSkat eller Ligningsrådet, til Landsskatteretten. Efter gældende ret betales der ikke for at få afgjort en sådan klage, mens der skal betales for at klage til Landsskatteretten. Det foreslås, at der fremover kun betales for klager, der